Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA MIHALA BOBEKA [*MICHAL BOBEK*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2018. gada 22. novembrī[1]

Lieta C-695/17

Likvidējamā *Metirato Oy*
pret
Suomen valtio/Verohallinto
Eesti Vabariik/Maksu-ja Tolliamet

(*Helsingin käräjäoikeus* (Helsinku pirmās instances tiesa, Somija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Savstarpēja palīdzība prasījumu piedziņā saistībā ar noteiktiem maksājumiem, nodokļiem un citiem pasākumiem – Domstarpības par pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts veiktiem izpildes pasākumiem – Atbildētāja noteikšana

I. Ievads

1. 2012. gadā Igaunijas iestādes, pamatodamās uz savstarpējas palīdzības noteikumiem saskaņā ar Direktīvu 2010/24/ES[2], lūdza Somijas iestādes piedzīt nodokļus, ko Igaunijas valstij bija parādā Somijas uzņēmums *Metirato Oy* (turpmāk tekstā – "*Metirato*"). Pamatojoties uz šo lūgumu, Somijas iestādes uzsāka piespiedu piedziņas procedūru pret *Metirato*. Tajā pašā procedūrā Somijas iestādes piedzina arī tos nodokļus, ko *Metirato* bija parādā Somijas valstij. *Metirato* Somijas iestādēm samaksāja noteiktu summu. Attiecīgu šīs summas daļu Somijas iestāde pārskaitīja Igaunijas iestādēm.

2. 2013. gadā Somijā pret *Metirato* tika uzsāktas maksātnespējas procedūras. Šo procedūru maksātnespējas administrators cēla prasību *Helsingin käräjäoikeus* (Helsinku pirmās instances tiesa, Somija) (turpmāk tekstā – "iesniedzējtiesa"), lūgdams atmaksāt summu, ko *Metirato* bija samaksājusi Somijas piespiedu piedziņas procedūras laikā.

3. Šīs prasības kontekstā, ciktāl tā attiecas uz Igaunijas iestādēm pārskaitītās naudas summas atmaksāšanu, iesniedzējtiesai ir šaubas par Direktīvas 2010/24 interpretāciju. It īpaši tā jautā, vai direktīvā ir noteikts, kurai dalībvalstij ir jābūt atbildētājai šajā prasībā par naudas atmaksāšanu – Somijai vai Igaunijai?

1 Oriģinālvaloda – angļu.

2 Padomes Direktīva (2010. gada 16. marts) par savstarpēju palīdzību prasījumu piedziņā saistībā ar noteiktiem maksājumiem, nodokļiem, un citiem pasākumiem (OV 2010, L 84, 1. lpp.).

II. Atbilstošās tiesību normas

A. Savienības tiesības

1. Direktīva 2010/24

4. Direktīvas 2010/24 13. panta 1. punkts ir izteikts šādā redakcijā:

"Veicot piedziņu pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī, jebkuru prasījumu, saistībā ar kuru iesniegts piedziņas pieprasījums, apstrādā tā, it kā tas būtu pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts prasījums, ja vien šajā direktīvā nav noteikts citādi. Pieprasījuma saņēmēja iestāde izmanto pilnvaras un procedūras, kas paredzētas pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts normatīvajos un administratīvajos aktos un ko piemēro prasījumiem saistībā ar tādiem pašiem noteiktajiem maksājumiem vai nodokļiem vai, ja tādu pašu nav, līdzīgiem noteiktajiem maksājumiem vai nodokļiem, izņemot gadījumus, ja šajā direktīvā paredzēts citādi.

[..]

Pieprasījuma saņēmējai dalībvalstij nav pienākums piešķirt citu dalībvalstu prasījumiem priekšrocības, ko piešķir līdzīgiem prasījumiem, kas rodas šajā dalībvalstī, ja vien starp attiecīgajām dalībvalstīm nav panākta citāda vienošanās vai ja vien tas nav paredzēts pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts tiesību aktos. Dalībvalsts, kas piešķir priekšrocības citu dalībvalstu prasījumiem, nedrīkst atteikt tādas pašas priekšrocības citu dalībvalstu tādiem pašiem vai līdzīgiem prasījumiem saskaņā ar tiem pašiem nosacījumiem.

Pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts piedzen prasījumu savas valsts valūtā."

5. Saskaņā ar direktīvas 13. panta 5. punktu "pieprasījuma saņēmēja iestāde pārskaita pieprasījuma iesniedzējai iestādei saistībā ar prasījumu piedzītās summas un šā panta 3. un 4. punktā minētos procentu maksājumus".

6. Direktīvas 14. pantā ir noteikts:

"1. Domstarpības par prasījumu, sākotnējo instrumentu, kas atļauj izpildi pieprasījuma iesniedzējā dalībvalstī, vai vienoto instrumentu, kas atļauj izpildi pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī, un domstarpības par pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts kompetentās iestādes veiktās paziņošanas likumību risina pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts kompetentās struktūras. Ja prasījuma piedziņas procedūras laikā prasījumu, sākotnējo instrumentu, kas atļauj izpildi pieprasījuma iesniedzējā dalībvalstī, vai vienoto instrumentu, kas atļauj izpildi pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī, apstrīd kāda ieinteresētā persona, pieprasījuma saņēmēja iestāde šo personu informē, ka tai jāvēršas ar prasību pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts kompetentajā struktūrā saskaņā ar šajā dalībvalstī spēkā esošajiem tiesību aktiem.

2. Domstarpības par pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī veiktajiem izpildes pasākumiem vai par pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts kompetentās iestādes veiktās paziņošanas likumību risina šīs dalībvalsts kompetentā struktūra saskaņā ar tās spēkā esošajiem normatīvajiem aktiem.

[..]"

B. Somijas tiesības

1. Likums par maksātnespējīgās personas mantas atgūšanu

7. Saskaņā ar *laki takaisinsaannista konkurssipesään (758/1991)* (Likums par maksātnespējīgās personas mantas atgūšanu (758/1991)) 5. panta pirmo daļu tiesisku darījumu var atcelt tostarp tad, ja no tā viena paša vai kopā ar citiem pasākumiem kāds kreditors netaisni gūst labumu, radot zaudējumus citiem kreditoriem. Darījumu atceļ, ja parādnieks, veikdams tiesisko darījumu, ir bijis maksātnespējīgs vai arī tiesiskais darījums ir veicinājis parādnieka maksātnespēju.

8. Šā likuma 10. pantā tostarp ir paredzēts, ka parāda samaksu, kas veikta vēlāk nekā trīs mēnešus pirms termiņa, var atcelt, ja samaksātā parāda apmērs ir uzskatāms par ievērojamu salīdzinājumā ar parādnieka mantas līdzekļiem.

9. Saskaņā ar šī likuma 23. pantu maksātnespējas administrators un konkrēti kreditori drīkst pieprasīt līdzekļu atmaksu. Tā tiek īstenota, ceļot tiesā prasību vai pretprasību. Šo prasību var iesniegt *käräjäoikeus* (pirmās instances tiesa), kurā tika uzsākta maksātnespējas procedūra.

III. Fakti, tiesvedības valsts tiesās un prejudiciālie jautājumi

10. *Eesti Maksu- ja Tolliamet* (Igaunijas Republikas Nodokļu un muitas administrācija) vēlējās piedzīt no *Metirato* nodokļus un procentu maksājumus par šiem nodokļiem 28 754,50 EUR apmērā. 2012. gada 18. aprīlī Igaunijas Nodokļu un muitas administrācija, pamatojoties uz Direktīvu 2010/24, iesniedza *Suomen Verohallinto* (Somijas nodokļu iestāde) pieprasījumu par šīs summas piedziņu.

11. Pamatodamās uz šo pieprasījumu, Somijas nodokļu iestāde nosūtīja Somijas izpildiestādei, kas atbild par piespiedu piedziņas procedūru īstenošanu, informāciju par summu, kas ir jāpiedzen Igaunijas Nodokļu un muitas administrācijas labā, kā arī norādi par summu, kādu *Metirato* ir parādā Somijas nodokļu iestādei.

12. 2013. gada 12. februārī *Metirato* brīvprātīgi samaksāja [3] 17 500 EUR Somijas izpildiestādei. 15 837,67 EUR tika pārskaitīti Somijas nodokļu iestādei. Saskaņā ar Igaunijas piedziņas pieprasījumu Somijas nodokļu iestāde pārskaitīja 15 541,67 EUR Igaunijai.

13. 2013. gada 23. aprīlī *Metirato* samaksāja Somijas izpildiestādei vēl 17 803 EUR.

14. 2013. gada 8. maijā, pamatojoties uz *Metirato* pieteikumu, *Helsingin käräjäoikeus* (Helsinku pirmās instances tiesa, Somija) uzsāka šī uzņēmuma likvidāciju.

15. 2014. gada 8. maijā maksātnespējas administrators vērsās iesniedzējtiesā pret Somijas nodokļu iestādi, prasīdams atmaksāt kopsummā 33 707,67 EUR, tostarp Igaunijai pārskaitītos 15 541,67 EUR. Maksātnespējas administrators, pamatodamies uz Likuma par maksātnespējīgās personas mantas atgūšanu 5. pantu, apgalvoja, ka Somijas nodokļu iestādei tika netaisni piešķirtas priekšrocības, radot zaudējumus citiem kreditoriem, jo ilgu laiku nesamaksātie nodokļi tika samaksāti brīdī, kad *Metirato* jau bija maksātnespējīgs. Turklāt, balstoties uz minētā likuma 10. pantu, maksātnespējas administrators apgalvoja, ka noteicošajā laikposmā, proti, no 2013. gada 25. janvāra līdz 8. maijam, *Metirato* ir samaksājis nodokļu parādus apmērā, kas ir ievērojams salīdzinājumā ar parādnieka mantas līdzekļiem.

3 Saprotu, ka šis bija "brīvprātīgs" maksājums tādā izpratnē, ka *Metirato* samaksāja pēc Somijas izpildiestādes pieprasījuma bez nepieciešamības veikt papildu *izpildes pasākumus* attiecībā uz uzņēmumu (tā līdzekļiem). Tomēr šis maksājums tika veikts, pamatojoties uz Somijas izpildiestāžu pieprasījumu, tāpēc jānorāda, ka šis maksājums tika veikts šīs iestādes uzsāktās *piedziņas izpildes procedūras* laikā.

16. Prasība atmaksāt samaksātās summas galvenokārt ir vērsta pret Somijas nodokļu iestādi. Tomēr gadījumā, ja minētā iestāde attiecībā uz Igaunijai pārskaitīto summu 15 541,67 EUR apmērā netiktu atzīta par pareizo atbildētāju, maksātnespējas administrators ir cēlis prasību arī pret Igaunijas Nodokļu un muitas administrāciju.

17. Somijas nodokļu iestāde iebilda pret maksātnespējas administratora celto prasību, tostarp apgalvodama, ka tā neesot pareizā atbildētāja, jo prasība attiecoties uz tādu maksājumu atmaksāšanu, ko ir saņēmusi Igaunija. Somijas nodokļu iestāde apgalvoja, ka, sniedzot Igaunijas iestādēm savstarpēju palīdzību saskaņā ar Direktīvu 2010/24, tā esot rīkojusies Igaunijas iestāžu uzdevumā un līdz ar prasīto nodokļu iekasēšanu šis uzdevums esot beidzies. Tā arī apgalvoja, ka piedzītie līdzekļi nekad neesot nonākuši Somijas valsts īpašumā, tādēļ prasība esot jāvērš pret Igaunijas Nodokļu un muitas administrāciju.

18. Arī Igaunijas Nodokļu un muitas administrācija iebilda pret maksātnespējas administratora celto prasību, apgalvodama, ka tā nevar būt atbildētāja šajā lietā. Tā uzskatīja, ka saskaņā ar direktīvas 13. panta 1. punktu un 14. panta 2. punktu šādā prasībā atbildētāja varot būt tikai Somijas nodokļu iestāde.

19. Atbilstoši iesniedzējtiesas norādītajam neesot strīda, ka tai ir kompetence izskatīt šo prasību par līdzekļu atmaksu. Tomēr pirms lietas izspriešanas pēc būtības tai esot jālemj, vai attiecībā uz maksājumiem, kurus saskaņā ar Direktīvu 2010/24 Somija ir piedzinusi un pārskaitījusi Igaunijai, atbildētāja ir Somijas nodokļu iestāde vai Igaunijas Nodokļu un muitas administrācija.

20. Šajos apstākļos *Helsingin käräjäoikeus* (Helsinku pirmās instances tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai Direktīvas [2010/24] 13. panta 1. punkts, kurā ir paredzēts, ka prasījumus, ko piedzen, pamatojoties uz piedziņas pieprasījumu, pieprasījuma saņēmējā valstī apstrādā tā, it kā tie būtu pieprasījuma saņēmējas valsts prasījumi, ir jāinterpretē tādējādi, ka:

   a) pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts arī ir lietas dalībniece tiesvedībā par piedziņas rezultātā samaksāto summu atmaksu maksātnespējīgā parādnieka mantā vai

   b) pieprasījuma saņēmēja valsts tikai nodrošina parāda piedziņas izpildi un piesaka prasījumu maksātnespējas procesā, bet prasībā par likvidējamā uzņēmuma mantā ietilpstošu līdzekļu atgūšanu atbildētāja ir pieprasījuma iesniedzēja valsts?

2) Vai direktīva ir jāinterpretē tādējādi, ka citas valsts prasījumus piedzen ar tādiem pašiem līdzekļiem, tomēr tā, ka piedzītie līdzekļi paliek šķirti un nesajaucas ar pieprasījuma saņēmējas valsts līdzekļiem, vai arī tādējādi, ka tos piedzen līdztekus pieprasījuma saņēmējas valsts prasījumiem tā, ka tie sajaucas ar šīs valsts līdzekļiem? Citiem vārdiem formulējot, vai direktīvas mērķis ir vienīgi nepieļaut, ka tiek diskriminēti citas valsts prasījumi?

3) Vai strīdu par maksātnespējīga parādnieka mantas atgūšanu var pielīdzināt domstarpībām par izpildes pasākumiem direktīvas 14. panta 2. punkta izpratnē un vai no tā var secināt, ka saskaņā ar direktīvu pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts ir atbildētāja arī šajā strīdā?"

21. Igaunijas un Somijas valdības, kā arī Eiropas Komisija iesniedza rakstveida apsvērumus.

IV. Vērtējums

22. Vispirms aplūkošu pirmo un trešo jautājumu, kas tieši attiecas uz šaubām par to, kurš ir pareizais atbildētājs tādā prasībā kā pamatlietā aplūkotā, kurā tiek prasīts atmaksāt maksātnespējīgās personas mantai naudas summas, ko dalībvalsts ir piedzinusi pēc citas dalībvalsts pieprasījuma saskaņā ar Direktīvu 2010/24 (A). Pēc tam pievērsīšos otrajam jautājumam, lai noskaidrotu, vai summas, kas ir piedzītas saskaņā ar minētajā direktīvā noteikto sistēmu, kļūst par pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts īpašumu, un tādējādi tas arī ir netieši saistīts ar jautājumu par pareizā atbildētāja noteikšanu šādā prasībā (B).

A. Pirmais un trešais jautājums – kurš ir atbildētājs?

23. Kurš ir atbildētājs prasībā par tādu summu atmaksu, ko dalībvalsts (šajā gadījumā – Somija) ir piedzinusi pēc citas dalībvalsts (šajā gadījumā – Igaunija) pieprasījuma attiecībā uz summām, kuras prasības iesniegšanas brīdī bija pēdējās minētās dalībvalsts īpašumā – pieprasījuma iesniedzēja dalībvalsts (Igaunija) vai pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts (Somija)?

24. Lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu iesniedzējtiesa ir uzsvērusi divas Direktīvas 2010/24 normas, kas varētu būt piemērojamas. Pirmā no šīm normām ir 13. panta 1. punkts, kurā ir noteikts, ka "veicot piedziņu pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī, jebkuru prasījumu, par kuru iesniegts piedziņas pieprasījums, apstrādā tā, it kā tas būtu pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts prasījums [..]. Pieprasījuma saņēmēja iestāde izmanto pilnvaras un procedūras, kas paredzētas pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts normatīvajos un administratīvajos aktos un ko piemēro prasījumiem saistībā ar tādiem pašiem noteiktajiem maksājumiem vai nodokļiem vai, ja tādu pašu nav, līdzīgiem noteiktajiem maksājumiem vai nodokļiem [..]." Otrā norma ir direktīvas 14. panta 2. punkts, kurā ir noteikts, ka "domstarpības par pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī veiktajiem izpildes pasākumiem [..] risina šīs dalībvalsts kompetentā struktūra saskaņā ar tās spēkā esošajiem normatīvajiem aktiem."

25. Ir skaidrs, ka iesniedzējtiesas minētās normas (kā arī pārējās direktīvā ietvertās normas) nesniedz tiešu atbildi uz jautājumu par to, kurš ir atbildētājs prasībā par tādu summu atmaksu, ko dalībvalsts ir piedzinusi pēc citas dalībvalsts pieprasījuma.

1. Direktīva 2010/24 vai Maksātnespējas regula?

26. Iesākumā ir jāatbild uz jautājumu, vai Direktīva 2010/24 vispār ir piemērojama šajā situācijā.

27. Somijas valdība uzskata, ka pamatprasību nereglamentē direktīva, jo tajā nav ietverti jautājumi par līdzekļu atgūšanu maksātnespējas procesā. Attiecībā uz šādu prasību esot jāpiemēro Maksātnespējas regula [4]. Saskaņā ar minētās regulas 4. panta 1. punktu pareizais atbildētājs pamatlietā būtu jānosaka saskaņā ar Somijas tiesību aktiem kā tās valsts tiesību aktiem, kurā ir uzsākta maksātnespējas procedūra.

28. Lai arī piekrītu Somijas valdības viedoklim attiecībā uz plašāko principu par to, kurš tiesību akts vispārīgi reglamentē maksātnespējas procedūras, tomēr neredzu, kā Maksātnespējas regula kopā ar valsts piemērojamajiem maksātnespējas noteikumiem varētu sniegt atbildi uz konkrēto valsts tiesas uzdoto jautājumu un kādēļ līdz ar to Direktīva 2010/24 nebūtu piemērojama.

4 Padomes Regula (EK) Nr. 1346/2000 (2000. gada 29. maijs) par maksātnespējas procedūrām (OV 2000, L 160, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "Maksātnespējas regula").

29. Maksātnespējas administrators apstrīd Somijas iestāžu veiktās piedziņas procedūras likumību, kuras mērķis, noteikti vismaz daļēji, bija izpildīt saskaņā ar Direktīvu 2010/24 iesniegto piedziņas pieprasījumu. Maksātnespējas administrators apgalvo, ka Somijas iestāžu veiktā nodokļu piespiedu piedziņa būtu jāatceļ, pamatojoties uz Somijas tiesību aktiem, proti, Likumu par maksātnespējīgās personas mantas atgūšanu.

30. Ir taisnība, ka piespiedu piedziņas procedūra daļēji bija "tikai valsts" pasākums (attiecībā uz nodokļu piedziņu, kurus *Metirato* bija parādā Somijai) un daļēji tas bija pasākums Igaunijas iestāžu piedziņas pieprasījuma izpildei (attiecībā uz nodokļu piedziņu, kuri bija jāmaksā Igaunijai). Tomēr fakts, ka procedūra attiecās arī uz valsts nodokļu piedziņu, manuprāt, nav šķērslis apgalvot, ka kopumā piespiedu piedziņas procedūra bija pasākums, ko Somijas iestādes veica, lai izpildītu Igaunijas iesniegto piedziņas pieprasījumu.

31. Tādējādi piespiedu piedziņas procedūra, manuprāt, ir uzskatāma par izpildes pasākumu Direktīvas 2010/24 14. panta 2. punkta izpratnē [5].

32. Ar pamatlietā celto prasību maksātnespējas administrators ir apstrīdējis Somijā veikta izpildes pasākuma likumību saskaņā ar pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts Somijas tiesību aktiem. Tā rezultātā saskaņā ar direktīvas 14. panta 2. punktu šī prasība ir uzskatāma par tādām domstarpībām, kas ir jāizskata tās dalībvalsts kompetentajā struktūrā (proti, iesniedzējtiesā) saskaņā ar tās normatīvajiem aktiem.

33. Tiesa jau ir norādījusi, ka tās dalībvalsts kompetentā struktūra, kurā atrodas pieprasījuma saņēmēja iestāde, ir vispiemērotākā, lai interpretētu attiecīgajā dalībvalstī spēkā esošos normatīvos aktus, un it īpaši, lai saskaņā ar šiem normatīvajiem aktiem lemtu par izpildes pasākumu likumību, spēkā esamību vai piemērotību [6].

34. Rezumējot, piespiedu piedziņas procedūra tika veikta, pamatojoties uz Direktīvu 2010/24 un saskaņā ar to. Tagad valsts līmenī tiek apstrīdēta tās gaita un rezultāts tai sekojošās maksātnespējas procedūras kontekstā, tādējādi faktiski tiek apstrīdēts iepriekš veikts *izpildes pasākums* pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī (direktīvas 14. panta 2. punkts). Tādējādi, lai gan Direktīvā 2010/24 nav konkrēti noteikts, kurš ir atbildētājs tādā prasībā kā pamatlietā aplūkotā, kurā juridiskā persona, no kā ir piedzīta summa, tiek pasludināta par maksātnespējīgu pēc tam, kad šī summa ir tikusi pārskaitīta, es uzskatu, ka direktīva šādā situācijā ir piemērojama.

2. Atbildētāja būtība – likumības pārskatīšana vai līdzekļu atgūšana?

35. Neraugoties uz to, ka Direktīvā 2010/24 nekas nav teikts par atbildētāja noteikšanu tik konkrētos faktiskos apstākļos, vismaz teorētiski ir iespējamas divas pieejas. Vienkāršoti tās varētu dēvēt par "sekot varai" pieeju, kurai tiek pretnostatīta "sekot naudai" pieeja.

36. Izmantojot pirmo pieeju, tiktu apstrīdēts veids, kādā dalībvalsts teritorijā ir tikusi realizēta valsts vara. Tādējādi tas, ko prasītu maksātnespējas administrators, faktiski būtu valsts pasākuma likumības pārskatīšana, uz kā pamata (iespējams, pretēji valsts noteikumiem) uzņēmumam bija pienākums samaksāt nodokļus. Raugoties no šādas perspektīvas, līdzīga veida domstarpība būtu uzskatāma par klasisku administratīvo vai nodokļu tiesību strīdu, no kā dabiski izriet, ka atbildētāja ir iestāde, kurai ir piešķirta (izpildes) vara konkrētajā situācijā.

5 Direktīvā jēdziens "izpildes pasākumi" nav definēts. Tiesa šo jēdzienu ir interpretējusi tikai vienu reizi – 2010. gada 14. janvāra spriedumā *Kyrian* (C-233/08, EU:C:2010:11), lai arī tas ir darīts Direktīvas 2010/24 14. panta 2. punkta tiesiskā priekšteča, proti, Padomes Direktīvas 76/308/EEK (1976. gada 15. marts) par savstarpējo palīdzību prasījumu piedziņā attiecībā uz zināmiem nodokļiem un citiem pasākumiem (OV 1976, L 73, 18. lpp.), kas grozīta ar Padomes Direktīvu 2001/44/EK (2001. gada 15. jūnijs) (OV 2001, L 175, 17. lpp.), 12. panta 3. punkta kontekstā. Minētā sprieduma 47. punktā Tiesa ir nospriedusi, ka paziņojumi (kas nebija tieši pieminēti Direktīvas 76/308 12. panta 3. punktā) ir izpildes pasākumi.

6 Attiecībā uz Direktīvu 76/308 skat. spriedumu, 2010. gada 14. janvāris, *Kyrian* (C-233/08, EU:C:2010:11, 40., 49. un 50. punkts).

37. Otrā pieeja būtu (visticamāk, privāttiesiska) naudas līdzekļu atgūšana. Šajā gadījumā tiktu prasīts atmaksāt naudu, tādējādi vēršoties pie tā, kura īpašumā attiecīgajā laikposmā šī summa atrodas. Atbildētāja būtība mainītos atkarībā no tā, kura īpašumā attiecīgajā brīdī atrastos strīdus naudas līdzekļi.

38. Neraugoties uz to, ka Direktīvā 2010/24 par šo konkrēto jautājumu nekas nav minēts, nešaubos, ka, ņemot vērā direktīvas vispārējo uzbūvi un sistēmu, pareizā ir pirmā minētā pieeja. Uzskatu, ka šāda prasība, ciktāl ar to tiek apstrīdēta tāda izpildes pasākuma likumība, ko ir veikušas pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts iestādes saskaņā ar šīs valsts tiesību aktiem, ir jāceļ pret šīs valsts iestādēm.

39. Ar Direktīvu 2010/24 tiek ieviesti vienoti noteikumi par savstarpēju palīdzību prasījumu piedziņā saistībā ar noteiktiem maksājumiem, nodokļiem un citiem pasākumiem[7]. Kā minēts direktīvas 7. apsvērumā, šāda savstarpēja palīdzība var būt gan informācijas apmaiņa (direktīvas II nodaļa, 5.–7. pants), gan palīdzība, paziņojot par dokumentiem (direktīvas III nodaļa, 8. un 9. pants), gan prasījuma piedziņa vai izpildes nodrošināšanas pasākumi (direktīvas IV nodaļa, 10.–20. pants).

40. Visos trijos gadījumos direktīvā ir noteikta ne vien pilnvaru sadale starp pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts un pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts iestādēm, bet arī vispārēja principa – *lex auctoritatis* piemērošana, saskaņā ar kuru dalībvalsts iestāžu veiktās darbības tiek reglamentētas un tādējādi to likumība tiek noteikta ar šīs dalībvalsts tiesību aktiem[8]. Tas attiecas uz noteikumiem par informācijas apmaiņu[9], palīdzību, paziņojot par dokumentiem[10], un it īpaši prasījuma piedziņas vai izpildes nodrošināšanas pasākumiem.

41. Attiecībā uz piedziņas pasākumiem ir jāatgādina, ka saskaņā ar direktīvas 13. panta 1. punktu prasījumu, saistībā ar kuru ir iesniegts piedziņas pieprasījums, apstrādā tā, it kā tas būtu pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts prasījums. Proti, pieprasījuma saņēmēja iestāde izmanto pilnvaras un procedūras, kas paredzētas *pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts normatīvajos un administratīvajos aktos* un ko piemēro prasījumiem saistībā ar tādiem pašiem vai līdzīgiem maksājumiem vai nodokļiem.

42. Attiecībā uz izpildes nodrošināšanas pasākumiem no direktīvas 14. panta 4. punkta otrās daļas un no 16. panta 1. punkta izriet, ka pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts tos var veikt vienīgi tad, ja tas ir atļauts tās tiesību aktos.

43. Plašākā kontekstā Direktīvas 2010/24 14. pantā ir ietverti noteikumi, kas reglamentē strīdus, kuri izriet no direktīvas piemērošanas. Saskaņā ar 14. panta 1. punktu strīdus par prasījumu vai instrumentu, kas atļauj izpildi pieprasījuma iesniedzējā dalībvalstī, un strīdus par pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts kompetentās iestādes veiktās paziņošanas likumību risina pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts kompetentās struktūras. Turpretī atbilstoši 14. panta 2. punktam strīdus par pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī veiktajiem izpildes pasākumiem vai par pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts kompetentās iestādes veiktās paziņošanas likumību risina šīs dalībvalsts kompetentā struktūra. No sprieduma *Kyrian* ir secināms, ka 14. panta 1. un 2. punktā ietvertais pilnvaru dalījums izriet no tā, ka katru no tiesību aktiem vai pasākumiem, kas ir minēti šajās normās, reglamentē

7 Attiecībā uz Direktīvu 76/308 skat. spriedumus, 2010. gada 14. janvāris, *Kyrian* (C-233/08, EU:C:2010:11, 34. punkts), un 2012. gada 18. oktobris, X (C-498/10, EU:C:2012:635, 44. punkts).

8 Pēc analoģijas skat. ģenerāladvokāta P. Krusa Viljalona [*P. Cruz Villalón*] secinājumus lietā *Weltimmo* (C-230/14, EU:C:2015:426, 50. punkts) un Tiesas nostāju, norādot, ka "to prasību rezultātā, kuras izriet no attiecīgās dalībvalsts teritoriālās suverenitātes, no tiesiskuma principa un no tiesiskas valsts jēdziena, sodīšanas pilnvaras principā nevar tikt īstenotas ārpus tiesiskajām robežām, kurās administratīvai iestādei ir atļauts rīkoties *atbilstoši tās dalībvalsts tiesībām, kurai šī iestāde ir piederīga*" – spriedums, 2015. gada 1. oktobris, *Weltimmo* (C-230/14, EU:C:2015:639, 56. punkts). Izcēlums pievienots.

9 Skat., piemēram, direktīvas 5. panta 2. punkta c) apakšpunktu vai 7. panta 2. punktu.

10 Skat. direktīvas 9. pantu, kā arī 11. pantu un 12. panta 1. punktu Komisijas Īstenošanas regulā (ES) Nr. 1189/2011 (2011. gada 18. novembris), ar ko nosaka sīki izstrādātu kārtību, kā īstenot atsevišķus noteikumus Direktīvā 2010/24 (OV 2011, L 302, 16. lpp.).

atšķirīgi tiesību akti [11], proti, tās dalībvalsts tiesību akti, kuras iestādes ir veikušas apstrīdēto darbību vai lēmušas par pasākumu. Tādējādi katras dalībvalsts kompetentā iestāde pārbauda tikai to darbību un pasākumu likumību, kurus ir veikušas attiecīgās dalībvalsts iestādes, ņemot vērā tās valsts tiesību aktus [12].

44. 14. panta 4. punkta trešajā daļā arī ir sniegts skaidrs piemērs *lex auctoritatis* noteikuma piemērošanai lietās, kas attiecas uz divu iesaistīto dalībvalstu kompetentajām iestādēm. 14. panta 4. punkta pirmajā daļā ir noteikts, ka, tiklīdz pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī ir iesniegta prasība saskaņā ar 14. panta 1. punktu, pieprasījuma saņēmēja iestāde principā aptur izpildes procedūru attiecībā uz prasījuma apstrīdēto daļu, kamēr šajā jautājumā kompetentā struktūra pieņem lēmumu. Tomēr saskaņā ar 14. panta 4. punkta trešo daļu *saskaņā ar pieprasījuma iesniedzējā dalībvalstī spēkā esošajiem normatīvajiem aktiem un administratīvo praksi* pieprasījuma iesniedzēja iestāde var lūgt pieprasījuma saņēmēju iestādi veikt apstrīdētā prasījuma vai prasījuma apstrīdētās daļas piedziņu, *ciktāl to atļauj pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī spēkā esošie attiecīgie normatīvie akti un administratīvā prakse*.

45. Kopumā iepriekš minētās normas skaidri apliecina direktīvas vispārējo uzbūvi: i) dalībvalsts veiktās darbības un pasākumus principā reglamentē šīs valsts tiesiskais regulējums (*lex auctoritatis*); ii) par visām domstarpībām attiecībā uz šīm darbībām vai pasākumiem ir jāvēršas attiecīgās valsts kompetentajās iestādēs, kuras tās izvērtēs, ņemot vērā attiecīgās valsts tiesisko regulējumu.

46. Apvienojot šos divus elementus, kā iii) punkts diezgan dabiski izriet atbildētāja būtība šādos gadījumos – atbildētāja šādos strīdos var būt vienīgi tā valsts iestāde, kas konkrētajā gadījumā ir īstenojusi savas pilnvaras, veikdama vai neveikdama apstrīdēto darbību vai pasākumu.

47. Tādējādi, ja kāds līdzīgi kā izskatāmajā lietā apstrīd izpildes pasākumu, ko ir veikusi pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts iestāde, tad tiek apstrīdēta tās valsts varas realizēšanas likumība. Tāpēc atbildētāja, loģiski, ir pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts valsts iestāde.

48. Jāpiebilst, ka šāds secinājums atbilst arī Direktīvas 2010/24 13. panta 1. punktā ietvertajam principam par *prasījumu pilnīgu pielīdzināšanu*. Saskaņā ar minēto normu prasījumu, ar kuru ir iesniegts piedziņas pieprasījums, apstrādā tā, it kā tas būtu pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts prasījums. Ja prasījumi no citām dalībvalstīm tiek pilnībā pielīdzināti valsts prasījumiem attiecībā uz piedziņas procedūru (kad tiek iemaksāta kāda naudas summa), tad ir tikai saprātīgi pielīdzināt tos valsts prasījumiem arī tad, kad runa ir par strīdu attiecībā uz kādu šīs piedziņas elementu (kad, iespējams, kāda naudas summa ir jāizmaksā). Pilnīgai pielīdzināšanai ir nepieciešama pielīdzināšana abos virzienos. Tādēļ līdzīgi kā gadījumā, kad tiek apstrīdēts jebkurš dalībvalsts iestādes īstenots (izpildes) pasākums, pēc definīcijas atbildētāja ir tā iestāde, kura ir veikusi apstrīdēto (piedziņas) pasākumu.

3. (Ne)iespējamās alternatīvas

49. Uzskatu, ka tikko aplūkotā pieeja ir pareizā pat tad, ja īsumā izskatām alternatīvas. Ja tāda prasība kā pamatlietā tiktu celta pret piedziņas pieprasījuma iesniedzēju dalībvalsti, it īpaši tāpēc, ka piedzītās naudas summas pēc tam tika pārskaitīta šai valstij, prasība par naudas atmaksu būtu jāceļ pret valsti, kuras īpašumā nauda atrodas [13]. Šādā gadījumā abi forumi, kuros prasība potenciāli varētu tikt celta, radītu samērā apšaubāmus rezultātus.

11 Skat. spriedumu, 2010. gada 14. janvāris, *Kyrian*, (C-233/08, EU:C:2010:11, 40. punkts).

12 Skat. spriedumu, 2018. gada 26. aprīlis, *Donnellan* (C-34/17, EU:C:2018:282, 43. un 44. punkts). Kā esmu norādījis (atšķirīgā tiesību kontekstā, bet ar to pašu pamatojumu) savos secinājumos lietā *Astellas Pharma* (C-557/16, EU:C:2017:957, 97. punkts), ne bez iemesla noteikumi par jurisdikciju pārsvarā ir balstīti uz akta piederības formālo elementu, proti, uz to, kurš ir izdevis apstrīdēto aktu.

13 Šāda norāde ir ietverta šo secinājumu 37. punktā.

50. Pirmā iespēja būtu celt prasību pret pieprasījuma iesniedzēju dalībvalsti šīs valsts tiesās. Šajā gadījumā Igaunijas tiesām līdz ar to būtu jāskata prasība pret Igaunijas iestādēm par darbībām (varbūtēji nepareizo izpildes pasākumu), ko ir veikušas Somijas iestādes Somijā. Turklāt šo prasību reglamentētu Somijas Likums par maksātnespējīgās personas mantas atgūšanu, uz kuru balstījās maksātnespējas administrators, apstrīdēdams maksājumus, ko *Metirato* veica saskaņā ar Somijas iestāžu īstenoto piespiedu piedziņas procedūru. Iespējams, ka procesuālo kārtību reglamentētu Igaunijas tiesību akti, piemēram, saistību tiesību noteikumi vai noteikumi par netaisnu iedzīvošanos. Bet arī tādā gadījumā šāda prasība pret Igauniju būtu jāizskata, pamatojoties uz darbību, ko ir veikušas Somijas iestādes Somijā.

51. Ir diezgan skaidrs, ka tā rezultātā rastos ne vien foruma un tiesību samērā ievērojama nošķiršana (lai neteiktu – haoss), bet tas faktiski arī nozīmētu, ka Igaunijas tiesām nāktos pārskatīt Somijas iestāžu valsts varas realizēšanas likumību Somijā; šādu rīcību Tiesa nesen ir noraidījusi citā kontekstā [14].

52. Otrā iespēja, proti, celt prasību pret pieprasījuma iesniedzēju dalībvalsti pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts tiesās, būtu līdzīgi sarežģīta. Pirmo (praktiski nepārvaramu) problēmu šajā gadījumā radītu princips par imunitāti pret jurisdikciju, kas nosaka, ka pret valsti nevar celt prasību citas valsts tiesā [15]. Taisnība, Tiesa ir apstiprinājusi, ka "šībrīža starptautisko tiesību stadijā šī imunitāte nav absolūta, bet tā ir vispārīgi atzīta tad, ja strīds ir par suverēnām darbībām, kuras ir veiktas *iure imperii*. Savukārt to var izslēgt, ja prasība tiesā attiecas uz darbībām, kuras veiktas *iure gestionis*, kas neietilpst publiskās varas īstenošanā" [16]. Tomēr izskatāmajā lietā tiek apstrīdēta nodokļu piespiedu piedziņas procedūra, kas neapšaubāmi attiecas uz suverēnām darbībām *iure imperii* gan no procesuālā viedokļa (ciktāl tā ir *piespiedu* piedziņa), gan materiālā viedokļa (ciktāl tā attiecas uz *nodokļu* piedziņu). Tādējādi imunitāte pret jurisdikciju šajā gadījumā nepieļautu celt prasību pret Igauniju Somijas tiesās.

53. Līdz ar to visu iepriekš minēto iemeslu dēļ secinu, ka tāda prasība kā pamatlietā, ar kuru tiek apstrīdēta tāda izpildu pasākuma likumība, ko ir veikušas pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts iestādes saskaņā ar šīs valsts tiesisko regulējumu, ir jāceļ pret minēto valsti (tās iestādēm).

4. Piebilde

54. Visbeidzot es vēlos precizēt, ka secinājums par atbildētāja noteikšanu tādā lietā, kāda ir izskatāmā, nenozīmē, ka gadījumā, ja maksātnespējas administratora celtā prasība tiek apmierināta, pieprasījuma saņēmējai dalībvalstij, proti, Somijai, būtu jāuzņemas finansiālās sekas. Faktiski Direktīvas 2010/24 struktūrā ir ietverts, ka gadījumā, kad parādnieks sekmīgi ir apstrīdējis piedziņas pasākumu, pieprasījuma iesniedzējai dalībvalstij ir jāatlīdzina summa, ko pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts ir piedzinusi un jau pārskaitījusi pieprasījuma iesniedzējai dalībvalstij [17].

55. Plašāk raugoties, Tiesa jau ir uzsvērusi, ka Direktīva 2010/24 ir balstīta uz savstarpējas uzticēšanās principu un ka ar direktīvu izveidotā savstarpējas palīdzības sistēmas īstenošana ir atkarīga no šādas uzticēšanās esamības starp iesaistītajām valsts iestādēm [18]. Jāpiebilst, ka izskatāmajai lietai līdzīgā situācijā dalībvalstu savstarpējas uzticēšanās princips ir jāpiemēro abos virzienos.

14 Attiecībā uz Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2001/83/EK (2001. gada 6. novembris) par Kopienas kodeksu, kas attiecas uz cilvēkiem paredzētām zālēm (OV 2001, L 311, 67. lpp.) skat. spriedumu, 2018. gada 14. marts, *Astellas Pharma* (C-557/16, EU:C:2018:181, 40. punkts).

15 Skat. spriedumu, 2012. gada 19. jūlijs, *Mahamdia*, (C-154/11, EU:C:2012:491, 54. punkts).

16 Spriedums, 2012. gada 19. jūlijs, *Mahamdia*, (C-154/11, EU:C:2012:491, 55. punkts).

17 Šajā ziņā direktīvas 14. panta 4. punkta trešajā daļā ir noteikts, ka gadījumā, ja pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts kompetentajā iestādē saskaņā ar 14. panta 1. punktu celtās apstrīdēšanas rezultāti ir labvēlīgi parādniekam, pieprasījuma iesniedzēja iestāde atbild par piedzīto summu atlīdzināšanu. Līdzīgi saskaņā ar Īstenošanas regulas Nr. 1189/2011 23. panta 1. punktu, ja piedziņas pasākumi, ko veic pieprasījuma saņēmēja iestāde, tiek apstrīdēti tāda iemesla dēļ, par ko nav atbildīga pieteikuma iesniedzēja dalībvalsts, un ja pieprasījuma saņēmēja iestāde ir pārskaitījusi piedzītās summas pieprasījuma iesniedzējai iestādei un pēc tam strīds tiek atrisināts labvēlīgi pusei, kas ir iesniegusi sūdzību, pēdējai minētajai iestādei ir jāatlīdzina piedzītās summas.

18 Spriedums, 2018. gada 26. aprīlis, *Donnellan*, (C-34/17, EU:C:2018:282, 41. punkts).

56. No vienas puses, pieprasījuma saņēmējai dalībvalstij ir jāizpilda piedziņas procedūra pēc pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts lūguma, neveicot "atzīšanu, papildināšanu vai aizstāšanu", kā norādīts direktīvas 12. panta 1. punktā. Tādējādi pieprasījuma saņēmējai dalībvalstij principā [19] ir jāuzticas pieprasījuma iesniedzējai dalībvalstij un ir jāizpilda jebkurš piedziņas pieprasījums, ko ir iesniegusi pēdējā minētā dalībvalsts.

57. No otras puses, šī atvieglotā piedziņas iespēja, kas ir balstīta uz savstarpējas uzticēšanās principu, nozīmē arī to, ka pieteikuma iesniedzējai dalībvalstij būtu jāuzņemas sekas gadījumos, kad rodas problēma attiecībā uz izpildi, ko veic pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts. Tātad, ja izpildes pasākums tiek sekmīgi apstrīdēts, pieteikuma iesniedzējai dalībvalstij ir jāatmaksā piedzītā summa bez iebildumiem un nekavējoties, pat ja tā nav atbildīga par apstrīdēto izpildes pasākumu [20].

58. Citiem vārdiem, dalībvalstu savstarpēja uzticēšanās un lojāla sadarbība ir visām situācijām piemērojams princips. Tas ir piemērojams ne tikai vienkāršās situācijās, kad viss norit bez aizķeršanās un esošās direktīvas kontekstā nauda ienāk, bet arī tad, kad situācija ir sarežģīta un citas dalībvalsts, iespējamas, pieļautas kļūdas rezultātā iepriekš saņemtā nauda ir jāatmaksā.

B. Par otro jautājumu

59. Uzdodama otro jautājumu, iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts prasījumi, ko ir piedzinusi prasījuma saņēmēja dalībvalsts, paliek šķirti un nesajaucas ar pēdējās minētās valsts līdzekļiem vai arī tie tiek apvienoti ar tās līdzekļiem. Šī jautājuma otrajā teikumā iesniedzējtiesa, šķiet, ir pārformulējusi pirmo teikumu un jautā, vai direktīvas mērķis ir tikai aizliegt citas valsts prasījumu diskriminēšanu.

60. Jāatzīst, ka man nav uzreiz skaidrs, kā tieši ir saistītas jautājuma abas daļas. Nav saprotams, kā, ņemot vērā izklāstīto principu par pilnīgu pielīdzināšanu, kas caurvij direktīvu, pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts parāda apvienošana ar pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts parādu, kas arī ir piedzīts tajā pašā izpildes procedūrā, diskriminētu vai varētu diskriminēt citas dalībvalsts prasījumus. Tā kā es varu tikai izteikt pieņēmumus par precīzu saikni starp otrā jautājuma pirmo un otro teikumu, es aplūkošu šos divus jautājumus atsevišķi.

61. Otrā jautājuma pirmā daļa, šķiet, izriet no pamatlietā izvirzītā Somijas valdības argumenta, ka piedzītie līdzekļi nekad neesot kļuvuši par Somijas valsts īpašumu, tāpēc pamata prasība esot jāceļ pret Igaunijas Nodokļu un muitas administrāciju.

62. Komisija un Somijas valdība šajā sakarā norāda uz Direktīvas 2010/24 13. panta 5. punktu, saskaņā ar kuru pieprasījuma saņēmēja iestādei ir pienākums nodot pieprasījuma iesniedzējai iestādei attiecībā uz prasījumu piedzītās summas un, attiecīgajos gadījumos, procentu maksājumus. Pēc to domām, šī norma esot jāinterpretē tādējādi, ka piedzītās summas esot jāglabā šķirti no pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts līdzekļiem.

63. Tomēr, manuprāt, direktīvā netiek risināts jautājums par to, vai pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts piedzītās summas tiek nošķirtas no pašas līdzekļiem vai tiek ar tiem apvienotas.

19 2018. gada 26. aprīļa spriedumā *Donnellan* (C-34/17, EU:C:2018:282, 61. punkts) Tiesa ir norādījusi, ka tikai ārkārtas situācijās (tādās, kāda bija minētajā lietā, kurā dalībvalsts iestāde bija pieprasījusi citas dalībvalsts iestādei piedzīt prasījumu, kas bija saistīts ar sodu, par kuru attiecīgā persona nebija informēta) pieprasījuma saņēmēja iestādei ir leģitīms pamats atteikt palīdzības sniegšanu saskaņā ar direktīvu.

20 Kā izriet no Īstenošanas regulas Nr. 1189/2011 23. panta 1. punkta (skat. iepriekš 17. zemsvītras piezīmi).

64. Pievēršoties konkrēti direktīvas 13. panta 5. punktam, nedomāju, ka šo normu, kurā tikai tiek noteikts pēdējais posms 13. pantā paredzētajā piedziņas pieprasījuma izpildes procedūrā, var interpretēt kā tādu, kurā ir noteikts, ka summas ir jāglabā šķirti no pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts līdzekļiem vai ka tās drīkst apvienot ar šiem līdzekļiem. Šī norma vienkārši attiecas uz citu jautājumu.

65. Ir taisnība, ka saskaņā ar 13. panta 1. punkta pēdējo daļu pieprasījuma saņēmēja dalībvalstij prasījums ir jāpiedzen savas valsts valūtā [21]. Turklāt saskaņā ar Īstenošanas regulas Nr. 1189/2011 23. panta 1. punktu pieprasījuma iesniedzējai iestādei pārskaitāmās summas pārskaita pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts valūtā divu mēnešu laikā pēc piedziņas veikšanas dienas.

66. Tomēr, neskaitot šīs konkrētās normas par piedzīto naudas summu pārskaitīšanu, direktīvā nav noteikts šo summu juridiskais, ekonomiskais vai grāmatvedības statuss laikposmam starp piedziņu no parādnieka un pārskaitīšanu pieprasījuma iesniedzējai dalībvalstij. Tas vien, ka šīs summas piedzen pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts valūtā un šajā valūtā arī pārskaita, nebūt nenozīmē, ka šīs summas ir (vai nav) apvienotas ar pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts līdzekļiem. Šis jautājums vienkārši ir jāizlemj katrai dalībvalstij, ja vien tiek izpildīts tās pienākums divu mēnešu laikā pārskaitīt piedzītās summas un piemērojamos procentus.

67. Katrā ziņā ir jānorāda, ka, pat ja šīs summas tiek glabātas šķirti no pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts līdzekļiem, manuprāt, tas nekā neietekmē atbildi uz jautājumu, kurš ir atbildētājs tādā lietā kā pamatlieta. Faktiski, ciktāl otrā jautājuma pirmo daļu varētu uztvert kā variāciju par atbildētāja noteikšanas jautājumu [22], pamatojoties uz A daļā izklāstītajiem iemesliem, uzskatu, ka neatkarīgi no izmantotajiem grāmatvedības standartiem atbildētājam šādā lietā ir pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts.

68. Pievēršoties otrā jautājuma otrajai daļai, ar kuru iesniedzējtiesa jautā, vai direktīvas mērķis ir tikai aizliegt citas dalībvalsts prasījumu diskriminēšanu, jāatgādina, ka pilnīgas pielīdzināšanas princips, kas ietverts direktīvas 13. panta 1. punkta pirmajā daļā, nozīmē, ka citu dalībvalstu prasījumus apstrādā tā, it kā tie būtu pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts prasījumi, it īpaši attiecībā uz tām pilnvarām un procedūrām, kas ir paredzētas pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts tiesību aktos tādiem pašiem vai līdzīgiem prasījumiem.

69. 13. panta 1. punkta trešajā daļā ir ietverts šī principa izņēmums, kurā ir noteikts, ka pieprasījuma saņēmējai dalībvalstij nav pienākuma piešķirt citu dalībvalstu prasījumiem priekšrocības, ko piešķir līdzīgiem prasījumiem, kas rodas šajā dalībvalstī, ja vien starp attiecīgajām dalībvalstīm nav panākta citāda vienošanās vai ja vien tas nav paredzēts pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts tiesību aktos. Šķiet, ka tas ir vienīgais izņēmums no 13. panta 1. punkta pirmajā daļā ietvertā vispārējā noteikuma, un tādējādi no noteikuma, saskaņā ar kuru pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts nedrīkst apstrādāt citu dalībvalstu prasījumus mazāk labvēlīgi, nekā tā apstrādātu līdzīgus vai tādus pašus valsts prasījumus.

70. Tomēr pilnīgas pielīdzināšanas princips, manuprāt, neietekmē jautājumu, vai summa, ko ir piedzinusi pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts, paliek šķirta no pašas līdzekļiem vai tiek ar tiem apvienota. Tāpēc, interpretējot to šādi, otrā jautājuma otrā daļa nemaina secinājumu, pie kura esmu nonācis attiecībā uz šī jautājuma pirmo daļu, un tas nemaina atbildi, kuru ierosinu Tiesai sniegt uz pirmo un trešo jautājumu.

21 Šajā sakarā ir jāmin Īstenošanas regulas Nr. 1189/2011 18. panta 1. punktā noteiktais, ka "ja pieprasījuma saņēmējas iestādes dalībvalsts valūta atšķiras no pieprasījuma iesniedzējas iestādes dalībvalsts valūtas, tad pieprasījuma iesniedzēja iestāde izsaka [vienotajā instrumentā, kas atļauj izpildi pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī, un kas jāpievieno katram piedziņas pieprasījumam] piedzenamā prasījuma summu abās valūtās". Tāpēc summu, par kuru ir jāveic piedziņas procedūra pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī, aprēķina tās valsts valūtā brīdī, kad pieprasījuma iesniedzēja dalībvalsts iesniedz pieprasījumu.

22 Kā paplašinājums (vai pastiprinājums) pieejai "sekot naudai" (skat. iepriekš 37. punktu), būtībā ierosinot ne vien to, ka apstrīdētā summa šobrīd neatrodas Somijas iestāžu īpašumā, bet galvenokārt to, ka tā nekad nav atradusies to īpašumā.

V. Secinājumi

71. Ņemot vērā visu iepriekš minēto, iesaku Tiesai uz *Helsingin käräjäoikeus* (Helsinku pirmās instances tiesa, Somija) uzdotajiem prejudiciālajiem jautājumiem atbildēt šādi:

Padomes Direktīva 2010/24/ES (2010. gada 16. marts) par savstarpēju palīdzību prasījumu piedziņā saistībā ar noteiktiem maksājumiem, nodokļiem, un citiem pasākumiem ir jāinterpretē tādējādi, ka tāda prasība kā pamatlietā aplūkotā, ar kuru tiek apstrīdēta tāda izpildu pasākuma likumība, ko ir veikušas pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts iestādes, pamatojoties uz savu tiesisko regulējumu, ir jāceļ pret šo pieprasījuma saņēmēju valsti (tās iestādēm).